

da dette Exempel igaar blev nævnt af en Taler, som tilhørte den modsatte Side (Alberti) — i de Lande, hvor Regjeringer kun have været i 3 Dage, hvor Regjeringen er bleven taget ud af Grupper paa en saadan Maade, at den kun havde en stakket Tilværelse. Hvorfor har noget Saadant kunnet være Tilfældet? Det har været Tilfælde, fordi den franske Opposition gjorde sig skyldig i den Feil, at det kun var den om at gjøre at styrte den bestaaende Regjering, uden at den søgte det Ansvar, den havde til at erstatte den Regjering, den styrkede, med en anden, som var i Stand til at løse den Opgave, den bestaaende Regjering ikke var i Stand til; det har været Tilfældet, fordi forskjelligeartede Grupper sluttede sig sammen blot med den Hensigt at styrte Regjeringen uden selv at have Betingelserne for at kunne danne en ny Regjering, saaledes at den nye Regjering, som dannedes, var ligesaa lidt livskraftig som den foregaaende. Derfor afløste den ene Regjering den anden paa en saadan Maade, som det igaar blev antydet af den ærede Taler. Man erkjendte vistnok ogsaa i Frankrig Kongens Ret til frit at vælge sit Ministerium, men man benyttede sin Ret til frit at vrage disse Ministre i et saadant Omfang, at Lovgivningsarbejdet aldrig kunde faae No eller Tid til at arbejde fremad, og det endelige Resultat blev det, som vi kjende, nemlig at Forsætningen blev omstyrket. Der er en Opfattelse, som meget ofte og med megen Grund har gjort sig gjældende hos de ærede Medlemmer, nemlig den, at det, naar vi skiltes fra hinanden, var ønskeligt, at Folket faae et Resultat af vore Forhandlinger, at det faae, at man fremkom med Reforme, som man havde Trang til, men naar man vil gjøre en bestaaende Regjering umulig, uden at være paa det Næne med, hvorledes den skal erstattes, naar man vil fremkalde saadanne Tilstande som de, der have fundet Sted i Frankrig, hvorefter Regjeringen kun kunde føre et Døgnliv, hvorefter det i samme Dieblit, den dannedes, kunde forudses, at den maatte afslutte sin Virksomhed inden kort Tid, fremkalder man i højeste Grad Misforholdelse med den politiske Tilstand. Man udsætter sig da for, at Forholdene kunne blive her, som de ere bleve andsteds, hvor Befolkningen ved Tilfredshed har set en Tilbagevenden til Enevælden, fordi den ad denne Vej kunde faae nye Reforme, som ikke kunde lade sig gennemføre, saa længe man sled sig op i unyttige Debatter i den lovgivende Forsamling. Det forekommer nu mig, at den Stilling, som det nuværende Flertal har indtaget i nærværende Sag, i paafaldende Grad minder om den Stilling, der flere Gange er bleven indtaget af Oppositionen i Frankrig, idet jeg ikke skjønner rettere, end at der ikke er nogen som helst Sikkerhed for, at Lovgivningsarbejdet kan fridre bedre frem, eller at der kan vindes Noget ad den Vej, hvorpaa Flertallet er skredet frem. Det ærede Med-

lem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Rør) har rigtig nok sagt iforgaars, at Regtelsen af Finantslovsforslaget er den eneste Maade, hvorpaa vi kunne komme ud af det Uføre, hvori vi ere komne. For mig stiller Sagen sig saaledes, at netop det Modsatte er Tilfældet; ved at betrede denne Vej bliver man i Uføret. Det er den udtalte Hensigt at gjøre den nuværende Regjering umulig, og samtidig stiller man til den efterfølgende Fordringer, som ikke kunne fyldestgjøres af nogen som helst Regjering.

N. Jensen (Marhus Amts 3die Valgfreds): Under den Forhandling, som vi nu føre her paa 4de Dag, har man sagt, at Oppositionen ønskede at være bleven befriet for at komme i den Nødvendighed at negte Finantslovens Overgang til 2den Behandling, og saameget er i alt Fald sandt ved denne Udtalelse, at, naar alle Forholdene nødte os dertil, havde vi hellere undgaaet at komme til denne Yderlighed. Vi erkjende ret vel, at det er en Handling, der kan drage betydelige Følger efter sig, om vi end ikke kunne erkjende disse Skyggeligheder for Virkelighed, som fra anden Side ere bleve malede for os. Jeg personlig har ogsaa følt det Moorsfulde ved denne Sag, og jeg har derfor mere end en Gang gjort mig selv det Spørgsmaal, om nu ogsaa det Grundlag, hvorpaa vor Stilling hvilede, var sikkert nok. Jeg havde ventet fra Reaktionenens Side i Debatten at høre Udtalelser, som kunne besvare dette Spørgsmaal; thi det var jo væsentligt dens Sag at vise mig, at mine Grunde vare uholdbare, og jeg kan glæde mig over at have faaet fyldestgørende og tilfredsstillende Svar, som har styrket min Stilling saaledes, at jeg i dette Dieblit staaar aldeles uden Bakken. Det maa erkjendes, at der nu ingen Tvivl er om, hvad der menes med Udtrykket Folkets Selvstyrelse, den Hovedtanke nemlig, at, hvad der kommer frem og rører sig med Kraft i Folket, og hvad der gennem folkevalgte Mænd kommer til Ude i Landets lovgivende Forsamling, skal bestemme den Retning, hvori vor politiske Udvikling skal gaa. Men saasnart man udtalte dette, kommer der i Modstandernes Leir to Retninger frem. Den ene stiller sig ubetinget imod, den anden indrømmer det, men kommer strax med to Indvendinger, og den ene er den: Hvor er det politiske Folk, og hvor skal Udtrykket for det politiske Folks Ønsker søges? Den anden er den, at, dersom vi kunne ind paa den Vej, da vilde den nuværende Opposition kun blive en Trappestige, hvorpaa Folk med mere radikale Ideer vilde stige op til Magten. Lad os et Dieblit døales ved hver af disse Indvendinger for sig. Spørgsmaalet er først: Hvem er det politiske Folk i Danmark, og vi ere alle enige om at besvare det derhen, at det er den Del af det danske Folk, som har grundlovmæssig Valgret til den lovgivende Forsamling. Ja, siger man, men naar man svarer saaledes, saa